

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Valg af 15 Medlemmer til et Udvalg angaaende Forslag til Lov om Opførelse af en Bygning for Statsprøveanstalten.

Der valgtes: *J. Andersen, Mads Larsen, P. Petersen, Holger Kristiansen, Hans Nielsen* (Viborg Amts 1ste Valgkreds), *Chr. Hansen, Martin Olsen, Sigvald Olsen, Samuelsen, Thomas Larsen, S. Sørensen, Birch, Stavnsbjerg, Nørskov og Ellinger.*

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Tilvirkning og Forhandling af Margarine m. m.

Forhandlingen genoptoges.

Wilmann: Det foreliggende Lovforslag om Tilvirkning og Forhandling af Margarine udmærker sig, kunde jeg godt sige, ligesom det Lovforslag, der blev fremsat i Samlingen 1912—13, ved ikke at indeholde nogen Farvebestemmelse, altsaa ved i Modsætning til den hidtidige Lovgivning paa dette Omraade at stryge Bestemmelsen om, at Margarine skal have en bestemt Farve, forskellig fra den, som Smørret har. Da Sagen var til Behandling her i Tinget i 1912—13, havde denne Bestemmelse ikke ret mange Venner, men mange Modstandere blandt dem, der havde Ordet. Vi var egentlig kun to af Tingets Medlemmer, der anbefalede Bestemmelsen, medens en hel Række Talere modsatte sig, at man forandrede den bestaaende Lovgivning paa dette Omraade. Nu kunde man spørge: Hvorfor vil man endelig have den samme Farve paa Margarine som paa Smør? Margarinen smager jo akkurat lige godt, hvad enten den er farvet mere eller mindre og den hedder Margarine og ikke Smør, hvorfor skal den saa netop have Smørrets Farve? Det kan man i og for sig ingen Forklaring give paa. Man kan kun sige, at det er den almindelige Opfattelse, man vil helst nyde Margarinen med den Farve, man er vant til, at Smørret har, og hvis man spørger Danmarks Husmødre, om de sætter Pris paa, at Margarinen er farvet som Smør, er der vist ikke Tvivl om Svaret. De vil omtrent alle som een sige, at de ønsker at have samme Farve paa Margarine som paa Smør. Det fremgaar for øvrigt bedst deraf, at der sikkert ikke er ret mange, som be-

nytter Margarinen uden at have farvet den i Hjemmet, man ælter Farve i den. Det er altsaa Bevis paa, at man sætter Pris paa, at Margarinen er farvet, og jeg kan sige denne Gang, som jeg sagde ved Lovforslagets Behandling i 1912—13, at det er heller ikke ligegyldigt, hvorledes Maden serveres for os, vi sætter alle Pris paa, at vor Mad serveres paa en saadan Maade, at den virker saa tiltalende som muligt.

Jeg er absolut Tilhænger af, at man gennemfører dette Lovforslag i alt væsentligt paa dette Omraade saaledes, som det foreligger, det vil sige, at man lader det staa frit hen, hvorledes man vil farve Margarin. Der kan jo fremsættes adskilligt, der taler for, at man bør have Lov til at farve Margarin. Margarinefabrikanterne har blandt andet fremført, at den nuværende Farvebestemmelse gør dem det meget vanskeligt at proviantere vore Skibe med Margarine her hjemme fra, fordi man om Bord helst vil have den farvet, det kan man faa andre Steder, og derfor provianterer man saa vidt muligt med denne Vare i Udlandet, hvorved den danske Margarinefabrikation altsaa gaar Glip af denne Afsetning. Der er endvidere anført, at den nuværende Bestemmelse kan ikke overholdes. I hvor stor Udstrækning de handlende gaar udenom Bestemmelsen ved at farve Margarin, inden de sælger den, ved jeg ikke, det kan vi maaske faa Oplysninger om. Men den Paastand er i hvert Fald fremsat, at man ikke kan overholde Bestemmelsen, og det er jo ret urimeligt at opretholde en Ordning, der ikke kan haandhæves. Da Sagen sidst var til Behandling, udtalte jeg — og det staar jeg ved fremdeles —, at for saa vidt der virkelig kan nævnes gyldige Grunde for at opretholde Farvebestemmelsen, nu vel, saa maa jeg naturligvis bøje mig, men jeg tror ikke, der kan anføres saadanne Grunde. Hensynet til vor Eksport af Smør til England tror jeg ikke spiller nogen synderlig stor Rolle i denne Forbindelse. Jeg vil antage, at Røbestoffet, som Margarin indeholder, har langt større Betydning som Garanti overfor England for, at vi ikke sender det Margarin i Stedet for Smør.

Under Behandlingen i 1912—13 svarede den daværende Landbrugsminister paa en Forespørgsel om, hvor vidt han havde henvendt sig til Landboforeningerne, at det havde han ikke, han havde derimod henvendt sig til Statskonsulent Harald Faber, og denne havde altsaa ikke haft nogen Indvending at gøre mod, at Farvebestem-